

Cítila se vláčně, rozvlekle a unaveně.

Jakoby ji pod víčky tlačilo podivné prázdno, hmotné a husté, vlhké a štiplavé, co se v přilnavých chvílích samoty rozlévalo až kamsi hluboko do hlavy.

Svět byl doslova naducaný snad až příliš hybnými obrazy, které se jí zdály jako vzkypělá pěna čehosi, co pod tím návaem už ani nebylo možné rozlišit.

Neteční zdáli se jí lidé, plstění chodci bezděčně plující ulicemi, nevděční k vlastnímu osudu a lhostejní k osudům jiných.

Zkrášlení tmáři s nánosem prašné sobeckosti na cynických tvářích.

Herci absurdního scénáře v tragické hře s rumělkovými píhami cynického vtípu.

Vyprázděná krajina o mnoha tenkých vrstvách co plnila funkci umlčené kulisy.

Zakopávala o svoje chmurné a hlučné myšlenky s huňatými křídly a chtěla na tom všem cosi změnit.

Nevěděla ale co přesně a hlavně jak to „ono“ provést a tak si připadala na tom lomozném jevišti světa jako měkký a hadrový hráč - stále bez významu.

Příliš tichá slova jednoho v té bujaré vřavě, příliš zanedbatelný pohyb v taneční křeči obecného dění.

Už to dávno nebyl ten neopeřený pocit omámeného mládí – chtít spasit svět, rychle sám a hned.

Podepsat petici, oblíknout tričko s mottem a vykročit jako hodinový sváteční mučedník protestovat proti bezpráví do ulic, šlapat do školy na kole po jiskřivé ledovce, sypat v holomrazném počasí sýkorám a nemazat si pak popraskané ruce krémem testovaným na králících.

Neobout kožený botasky, sosat víc bílkovin z mlíka než z krvavý flákoty, tu a tam hodit žebrákovi pětku, sešlapávat petky a v kumbálu svítit pronikavě bíle.

To všechno bylo třeba tůze moc záslužné, pokud to jiní hráči nebrali jen jako pozlátkový atribut své výsostné role – a že občas měla to zdání.

Lidské koketerie s dobrem pro oko.

Nestačilo jí to a pod víčky ji tlačilo podivné prázdno.

Svět si dál tepal v arytmiické symfonii co slibovala zatraceně divoké vyvrcholení.

Zlý sen?

Možná, ale kdo to za čas pozná.

Cítila se provinile když z rozšklebeného chlebníku vytáhla rohlíky na kterých bujela šíravá zelená či bílá květena původem jakoby z jiných sfér.

Co bylo to dobro a kde ležela rozvleklá hranice objektivního svědomí otáčivý manéži relativních hodnot?

Lidé v hledišti byli už příliš vycvičení diváci, otrlí a takřka nehybní v citu.

Navyklí na „přímé přenosy“ tíže života (co jim doma u večeře neslyšně stekly z obrazovky a stydně cinkly o podlahu).

Byl to sen a v tom snu si to také uvědomila.

Lidé se pohybovali v uzavřených krychlích a za sebou nechávali trhané trajektorie neonových barev.

Jiní už vůbec nevycházeli ze svých domů- v obývacích pokojích měli svoji vlastní syntetickou antialergení trávu a vše si objednávali přes internet -možná už chytřejší než byli oni sami, emočně možná jim narovni.

To byly mikrosvěty které nebyly součástí ničeho než jen samy sebe.

Zprudka otevřela oči a rychle se posadila.

Podívala se z okna ven.

Ulici už zalil jantar pozdního odpoledne.

Odkudsi se ozýval tlumený smích dětí ve kterém citelně rezonovala opravdovost.

Obula si trepky co se laškovně povalovaly u postele a šouravým krokem se vydala do kuchyně uvařit si kafe.

Zaoblenou škvírou mezi rty rozfoukávala páru co vrtkavě tančila nad šálkem a přemýšlela, co je to - to dobro.

Ano, svět nebyl dokonalou kuličkou, lidská sebestřednost a vášnivé šlahouny sobectví vpravdě prorůstaly jeho strukturu.

Ale přesto, člověk v sobě má jakési dobré jádro, které může a také by měl kultivovat.

Je křehké, ale v tom mocně pumpujícím svalu každého jednotlivce má nepochybně své plodné místo.

Jaký je rozměr dobrého skutku a co jen dělat aby svět mohl být lepší?

Vzpomněla si na velké dějinné příběhy humanity a možná to byly vlásečnice co se jí v těle tou chvílí zachvěly.

Dobře žít je žít jako dobrý člověk.

Vážít si linií svého života a co čas ctít i jeho rozmarné křivky.

Být si vědom i tvarů životů jiných - a pokud to je jen trochu možné, pokusit se je tak, jak je člověk momentálně schopen alespoň drobátko narovnat.

Pousmála se a kolem očí jí vykvetly dva nesouměrné vějíře mělkých vrásek.

Vzpomněla si na to, jak jako malá vyprávěla slepému klukovi v parku o tom že když zavře oči, slyší trávu růst a hlínu spokojeně vrnět, a jak jí ten kluk pak vyprávěl svoje barevné a tolik smyslové sny.

Vzpomněla si jak jí rodiče učili být všímavá k zdánlivým maličkostem.

Svět jako docela malá zahrádka o kterou je třeba pečovat.

Vzpomněla si jak důležité je sdílet a nepřehlížet jiné.

Brát a dát.

Být milován a milovat.

Nelhat sobě ani jiným.

Žít s vědomím, že na té hlučné a pestrobarevné manéži světa člověk není jen součástí němého komparzu, ale že se každá jednotlivá role podílí na rozbaleném a stále otevřeném dějství.

Že člověk je mikroskopický dílek jedné velkoformátové skládky, a je plně zodpovědný za svoje správné zasazení v ní.

„Lidskost“ byla výzva, cíl i odměna.

Vyklonila se z okna a z doplacata zvaleného polštáře vyklepala dekadentní mûry nenadálých snů.

Na světě může být přece krásně!

(Barbora Vítů_ Na světě může být přece krásně.)